

בית משפט לענייני משפחה במחוז ת"א

בדלתיים סגורות

תמ"ש 42434/07

תאריך: 15.03.2011

בפני: כב' השופטת מירה דהן

י.ד.א ואח'

בעניין:

על ידי בא כוחם עו"ד מרדכי שפירא

התובעים

נגד

כ.ד.א

על ידי בא כוחו עו"ד אילון עישר

הנתבע

פסק דין

1. א. בכתב התביעה המונח בפני תבעה התובעת מס' 1, הגב' י.ד.א (להלן: "התובעת" ו/או "האם") בשמה ובשם ילדיה הקטינים, נ.ד.א (להלן: "הבת") וע.ד.א (להלן: "הבן") את הנתבע כ.ד.א (להלן: "הנתבע") שהוא בעלה של התובעת ואביהם של הקטינים, לשלם להם פיצויים וזאת בגין פגיעה בפרטיות והוצאת לשון הרע.
- ב. בסעיף 39 לכתב התביעה צוין כי:
- "התובעים יטענו כי נסיבותיו המיוחדות של המקרה מחייבות אף הטלת פיצוי עונשי על הנתבע מאחר והפרסום נעשה בכוונה לפגוע ובית המשפט מתבקש לעשות שימוש בסמכותו על פי סעיף 29ב(2) לחוק הגנת הפרטיות ולהכפיל את הפיצוי בגין הפגיעה בפרטיות".**
- בית המשפט התבקש, כאמור, לחייב את הנתבע לשלם לתובעים פיצויים ללא הוכחת נזק על סך 300,000 ₪.
2. א. התובעת והנתבע נשואים זל"ז כדמו"י מיום 26.10.1999.
- ב. מנישואי הצדדים נולדו להם התובעים 2-3, בן ובת, תאומים ילידי 24.4.2003. (להלן ביחד: "הילדים" ו/או "הקטינים").
- ג. נישואי הצדדים עלו על שרטון והנתבע עזב את בית המגורים של המשפחה.
- ד. התובעת טוענת כי מאז ומתמיד טיפלה היא במסירות רבה בילדיהם המשותפים של הצדדים והמצב לא השתנה גם לאחר שהתפרקו הנישואים, אולם מנגד "דרכו של הנתבע להתמודד עם תהליך פרידתו מהתובעת הינה על ידי פגיעה בפרטיותם, בכבודם ובשמם הטוב של התובעים... בין היתר באמצעות פרסומים של "פוסטים" באינטרנט "בלוג" שמנהל הנתבע... ובאמצעות פרסום תמונות של הקטינים, והכל תחת זהות מלאה של התובעים" – סעיף 4 לכתב התביעה.
- ה. לטענת התובעת פרסום זה נעשה שלא בהסכמתה והפרסומים נמשכו עד להגשת התובעה.
- ו. לטענת התובעת במסגרת הפרסומים באתר, הפיץ הנתבע גם את השקפותיו על יחסי עם התובעת, תוך שיתוף הקהל הרחב בפרטים רבים תוך שהוא מפיץ גם שקרים על התנהלות התובעת עימו בנוגע לקטינים.

1. מפנה התובעת ומציינת כי בין ה"חברים" הקבועים של הנתבע בבלוג נמצאים גם קרובי משפחה של התובעת, חברים קרובים ומכרים משותפים אשר חלקם לא היו מודעים למצב נישואיהם ובעקבות פרסומי הנתבע, נודע להם עליהם.
3. לטענת התובעת, הנתבע הציג הפרסומים הפוגעניים בכמה אופנים:
 (א) העלה תמונות הקטינים לאתר, לרבות שמותיהם, ללא הסכמת אימם.
 (ב) השמיץ את התובעת במפורש והציג אותה כמונעת מבצע כסף וכמפרידה בין האב, הנתבע, לילדיו.
 (ג) פירסם סיפורים ארוטיים לצד תמונות ילדיו הקטינים.
4. מנגד, בטיעוני הגנתו, טוען הנתבע כי מדובר בתובענה מופרכת שהגשתה נובעת אך מהיות הצדדים בסכסוך גירושין מר. הנתבע עתר כי בית המשפט יבחן את הנתונים בעין אובייקטיבית, יקרא את הסיפורים שפורסמו, יעיין באתר ובאופן הפרסומים שבו ויקבע כי אין בטענות התובעת ולא כלום.
5. א. כמו תמיד, הדיון בחוק איסור לשון הרע ובחוק הגנת הפרטיות אינו יכול להיעשות בלא לבחון את ערכי היסוד העומדים בבסיסם והם - הזכות לשם טוב מזה וחופש הביטוי מזה.
 חופש הביטוי הוא אבן יסוד במשפט הישראלי ומנגד, מגביל חוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 בסעיף 1 שבו את חופש הביטוי וקובע: **"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו"**.
 ב. לעניין "הזכות לשם טוב" שאף היא ערך יסוד במשפט הישראלי, נכתב רבות. שני הציטוטים שיבואו להלן מלמדים על גישת הפסיקה לזכות האדם לשמו הטוב.
 נשיא בית המשפט העליון לשעבר השופט א. ברק כתב לענין זה בע"א 214/89 **אבנרי נ' שפירא** פד"י מג(3) 840 בעמוד 856 כדלקמן:
"כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר".
 ג. בע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ' אילון הרציקוביץ** פ"ד נח(3) 558 קבע כבוד השופט ריבלין:
"שמו הטוב של האדם - המוניטין שצבר לעצמו במהלך חייו הוא נכס מקניינו הנרכש לעיתים בעמל רב ולאורך זמן, הוא מהווה ביטוי חשוב לכבודו של האדם: הן כבוד במונח honor לאמור ההוקרה וההכרה הנובעים ממעמדו בחברה אליה הוא משתייך והן כבוד במונח dignity לאמור - להימנות על בני הקהילה ובכך להגשים את עצמו ולעצב את אישיותו..."
6. **ומן הכלל אל הפרט - נבחן להלן את טענות התובעת ואת העובדות שמקימות לטענתה את זכותה לסכומים שנתבעו.**
7. ראשונה שבהן היא טענת התובעת כי הנתבע העלה תמונות של הקטינים בבלוג שלו באינטרנט לרבות איזכור שמותיהם, ללא הסכמת אימם.
- א. סעיף 14 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות תשכ"ב-1962 (להלן: "חוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות") קובע:
"ההורים הם האפוטרופסים הטבעיים של ילדיהם הקטינים"
 סעיף 15 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות קובע:
"אפוטרופסות ההורים כוללת את החובה והזכות לדאוג לצרכי הקטין, לרבות חינוכו, לימודיו, הכשרתו לעבודה ולמשלח ידו... וצמודה לה הרשות להחזיק בקטין ולקבוע את מקום מגוריו והסמכות לייצגו"
 סעיף 17 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות קובע:
"באפוטרופסות לקטין חייבים ההורים לנהוג לטובת הקטין כדרך שהורים מסורים היו נוהגים בנסיבות הענין".

סעיף 18(א) לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות קובע: **"בכל ענין הנתון לאפוטרופסותם חייבים שני ההורים לפעול תוך הסכמה; הסכמתו של אחד מהם לפעולתו של רעהו יכולה להיות מראש או למפרע. בפירוש או מכללא... וחזקה על הורה שהסכים לפעולת רעהו כל עוד לא הוכח היפוכו של דבר..."**

סעיף 24 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות קובע: **היו הורי הקטין חיים בנפרד בין שנישואיהם אוינו או הותרו או הופקעו... רשאים הם להסכים ביניהם על מי תהיה האפוטרופסות לקטין... מי מהם יחזיק בקטין ומה יהיו זכויות ההורה שלא יחזיק בקטין לבוא עימו במגע..."**

ב. במקרה שבפנינו, משמורתם הזמנית של הקטינים הינה בידי אימם, אולם ההורים שניהם אפוטרופוסים טבעיים על הקטינים.

האם פרסום תמונות הקטינים בנסיבות המקרה שבפנינו הצריך קבלת הסכמה מראש של האם התובעת?! הנתונים יבחנו להלן תוך בחינת הנסיבות הספציפיות בענייננו, תוך שכבר נקבע כי:

"מובן שאין האמור נוגע לכלל ההחלטות שעל ההורה לקבל בנוגע לילדיו, וברור שלהורה המשמורן נתון שיקול הדעת לקבל החלטות שהן טפלות או אינהרנטיות לזכות המשמורת בלא צורך להיוועץ בהורה האחר... קשה לגזור את קו הגבול בין אותם נושאים שהם טפלים ונגררים אחר המשמורת לבין הנושאים שההכרעה בהם נותרת בידי שני ההורים, אך נראה כי ניתן להכליל ולומר שמדובר בהחלטות עקרוניות הנוגעות לזכותו – חובתו הכללית של ההורה כלפי הילד; דאגה לחינוכו הכללי והדתי של הקטין, פיקוח על רכושו, דאגה לבריאותו של הקטין. בכל הנושאים הללו על ההורה להחליט תוך שיתוף פעולה והסכמה, ולעיתים כרוכה הפעולה באישור בית המשפט (ראה סעיף 20 לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופסות) ..."

ראה: בג"צ 181/81 מיכל מור נ' בית הדין הרבני האזורי חיפה פד"י לז(3)94, בעמ' 106; ע"א 2266/93 פלוני נ' פלונית פד"י מט(1)221 בעמ' 239.

ג. לטעמי, נוכח ההתפתחות האלקטרונית והעובדה שכיום פירסום תמונות ילדים באתרים שונים באינטרנט על ידי הוריהם נעשה בדרך כלל כפעולה של רצון ההורים לחלוק עם אחרים את אופיים ותכונותיהם החיוביות של הילדים, גאוה בהם, ורצון לתעדם תוך שיתוף אחרים בחוויותיהם – דומה שאין המדובר בהחלטה "עקרונית ומהותית" המצריכה באופן אינהרנטי הסכמת שני ההורים. אולם האם בהתייחס לטענות התובעת והטענה בדבר אופן ומהות הפירסום במקרה שבפנינו – יש לקבוע אחרת?

ד. התובעת טוענת כי הנתבע הציג פרסום פוגעני בבלוג שלו גם בהתייחס לכך שפרסם סיפורים ארוטיים לצד תמונות הילדים הקטינים. לטענת התובעת – פרסום תמונות הילדים באתרי האינטרנט ללא הסכמתה ובמיוחד בנסיבות הספציפיות יש בה הפרה של פרטיותם וצנעת חייהם של התובעים, הפרה האסורה על פי סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות התשמ"א-1981 (להלן: **"חוק הגנת הפרטיות"**).

8. בבוא בית המשפט לבחון עתירת התובעת לענין זה עליו לבחון את הוראות החוק הרלוונטיות;

סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות קובע כאמור: **"לא יפגע אדם בפרטיות של זולתו ללא הסכמתו"**.

סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות קובע: **"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:"**

...
(3) **צילום אדם כשהוא ברשות היחיד.**

(4) פרסום תצלומו של אדם ברבים בנסיבות שבהן עלול הפרסום להשפילו או לבזותו".

סעיף 3 לחוק הגנת הפרטיות קובע:

"פרסום" – כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע תשכ"ה-1965. (להלן: "חוק איסור לשון הרע") ומהו אותו פרסום אליו מתייחס סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע? "פרסום מהו

(א) פרסום לענין לשון הרע – בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס לרבות ציור דמות, תנועה צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים בפרסום לשון הרע בלי למעט מדרכי פרסום אחרות.

(1) אם הייתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע.

(2) אם הייתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות, להגיע לאדם זולת הנפגע".

סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע מתייחס אף הוא לפרסום פוגעני וקובע כי:

"לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה לבוז או ללעג מצידם.

(2) לבזות אדם בשל מעשים התנהגות או תכונות המיוחסים לו..."

"לשון הרע" – באינטרנט

.9

א. לאחר בחינת הוראות חוק איסור לשון הרע נראה כי אין בו התייחסות מפורשת

לפרסום באינטרנט כבסיס לתחולת חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות.

ב. ראוי גם להפנות ולציין כי מקום בו המחוקק רצה להביע את עמדתו לענין האינטרנט במסגרת חקיקה, הוא עשה כן במפורש. כדוגמא לענין זה, קובעות הוראות סעיף 16 ה(א) לחוק הבחירות (דרכי תעמולה) כי: "מפרסם בכתב לציבור – לרבות בעיתון או באינטרנט".

דהיינו, המחוקק הכיר באינטרנט כאמצעי תקשורת ואף הגדיר והתייחס במספר חוקים ותקנות לדרכי הפרסום באינטרנט, משכך יכול ותישאל השאלה, מדוע לא הוספה בחוק איסור לשון הרע תוספת שבה צוין כי גם פרסום באינטרנט הוא "פרסום" לצורך תחולת חוק איסור לשון הרע וחוק הגנת הפרטיות? יש הסוברים כי הסיבה היא שהחוקים האמורים הם בני עשרות שנים ומשכך לא הוכנסה בהם התייחסות לאינטרנט.

מנגד, במהלך השנים הוכנסו שינויים הן בחוק איסור לשון הרע והן בחוק הגנת הפרטיות וניתן היה לתקן החוק לענין זה – זאת לא נעשה.

בין כך ובין כך, לשון החוק כשלעצמה אינה שוללת האפשרות להכליל הפרסום באינטרנט, שכן סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע מגדיר, כאמור, "פרסום" לענין חוק זה "בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תמונה, צליל וכל אמצעי אחר". (הדגשה לא במקור – מ.ד.) במילים "וכל אמצעי אחר" יכול להיכלל בנקל גם הפרסום באינטרנט.

בבר"ע (חי) 850/06 רמי מור נ' ידיעות אחרונות מערכת אתר ynet, (פורסם בנבו) עמ' 9 לפסק הדין נקבע:

"לפחות בכל הקשור ל"גרעין" הקשה של חוק איסור לשון הרע, גם אם האדרת השתנתה והקנקן אינו אותו קנקן וגם לדידם של הגורסים כי "המדיום הוא המסר", הרי שלשון הרע היא לשון הרע, בין אם פורסמה בעיתון ובין אם פורסמה ברשת האינטרנט. הגדרת המונח "פרסום" בחוק איסור לשון הרע היא רחבה דיה כדי להכניס תחת כנפיה גם פרסום ברשת".

וכן –

"מקורות המודיע התכנים המגוונים של רשת האינטרנט והזמינות שלה לכל גולש, בבחינת "הייד פארק" וירטואלי, הפכו את הרשת לגורם מכונן במדינות דמוקרטיות. לא בכדי, במדינות בעלות משטר לא דמוקרטי, מנסה המדינה לחסום את הגישה של האזרחים לרשת האינטרנט או לחלק מהאתרים ברשת..." בהמשך

נאמר כי: "האינטרנט הוא ספריית ענק שניתן למצוא בה הכל בבחינת הפוך בה והפוך בה דכולא בה. כל דכפין ייתי ויאמר את דברו וכל דיצריך ישאב מהרשת את המידע לו הוא נזקק. ההנחה היא, שמדובר בתופעה חיובית, שיש לחברה אינטרס לקדמה ולהגן עליה".

ברוב פסקי הדין שניתנו בנושא מדגיש בית המשפט את חשיבותו של החופש ברשת ואת העובדה כי יתרונותיו של חופש זה עולים על חסרונותיו. כן ניתן לראות כי בתי המשפט נטו להעניק פרשנות מקילה לפרסומים באינטרנט וזאת מתוך הבנת חשיבותה של רשת האינטרנט והחופש הגלום בה.

ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ (פורסם בנבו) קבע כב' השופט ריבלין כדלקמן:

"האינטרנט הוא "כיכר העיר" החדשה שהכל שותפים לה. המדיום החדש – המרחב הווירטואלי – מצוי בכל ופתוח לכל. הכלים שהוא מציע, ובהם "חדרי השיח", הדואר האלקטרוני, הגלישה על גלי הרשת העולמית ובתוך הרשתות החברתיות – מאפשרים קבלת מידע והעברתו, "האזנה" לדעות של אחרים והשמעתן של דעות עצמיות. זהו איפוא אמצעי דמוקרטי מובהק המקדם גם את עקרון השוויון ומציב מחסום בפני התערבות שלטונית ובפועל רגולטיבית בחופש הביטוי. המקלדת זמינה לכל כותב, והקשה על זנבו של "העכבר" מובילה את הכתוב לקצווי הארץ. הציבור אינו זקוק באותה מידה כבעבר לפלטפורמה שמעמידים לרשותו אחרים... כל אחד מבני הציבור רשאי ויכול ליצור "עיתון" משלו ולתת בבלוג דברו..."

אולם – דווקא נוכח פומביותו של הפרסום ויכולתו להגיע בזמן קצר לאנשים רבים בכל קצווי תבל, קמה גם החובה לנסות ולהגן על כבודו של האדם, תוך עריכת האיזונים הנכונים, וכל מקרה לגופו.

10. מן ההלכה הכללית אל הפרט:

א. מהעובדות שהובאו בפני עולה כי הנתבע פתח בלוג באתר "c.d.m" (להלן: "ק.ד.מ.") כבר ביולי 2007, עוד כאשר היו הצדדים נשואים.

מהו "בלוג"?

מילון אבן שושן מגדיר זאת כ"אתר אינטרנט שבו נכתבות רשומות העוסקות בחוויות חדשות ומאמרים אשר תכניהם גלויים לגולשי האינטרנט..."

ב. הנתבע עזב את בית המגורים במרץ 2008, דהיינו כ- 9 חודשים לאחר פתיחת אותו בלוג.

ג. מהרישומים באתר עולה כי התמונה הראשונה של הילדים הועלתה לאתר ב- 8.07 ולאחריה הועלו תמונות גם בפברואר 2008 וביולי 2008.

ד. בעדותה מאשרת התובעת כי הבלוג נפתח בסמוך לעזיבת הנתבע את בית המשפחה. (ראה לענין זה עמ' 10 שורות 28-33, ועמ' 11 שורות 1-11 לפרוטוקול מיום 3.6.2010).

התובעת ציינה בעדותה כי ראתה את הפרסומים הרלוונטיים רק כחודשיים לפני הגשת התביעה.

הנתבע טוען כי התובעת ידעה שהוא מעלה סיפורים לאתר וכן כי הוא מפרסם בו תמונות הילדים.

ה. דומה שמלוח הזמנים האמור עולה כי הנתבע לא המתין לפירוד כדי לכתוב ולפרסם והוא החל בפרסומים עוד כאשר גרו בני הזוג יחד.

11. בדיון הוברר גם כי סרטונים של הילדים בחוג השחייה שלהם מפורסמים באתר יו-טיוב. התובעת הכחישה טענת הנתבע כי התירה הפרסום כאמור אולם מהעדויות הוברר כי

התובעת, שהתלוננה על פרסום תמונות הילדים על ידי הנתבע בלא קבלת אישורה ומראש, לא התנגדה לפרסום תמונתה של הבת באתר פיקסה (4/נ) וזאת כחלק מתמונות כיתתיות ובלא לקבל את הסכמת הנתבע מראש.

12. א. בענין זה יש להתייחס גם, כמובן, לטענת התובעת כי תמונות הקטינים אשר פורסמו בבלוג של הנתבע פורסמו לצד סיפורים מיניים שפירסם הנתבע בבלוג שלו, תוך שלטענתה יש בכך לפגוע ולבזות את התובעים.
ב. משיב הנתבע לענין זה כי תמונות הילדים פורסמו בגלריה ייעודית ולא כחלק מה"פוסטים" שפורסמו ולא בצמוד לסיפורים שפורסמו על ידו באתר.
עוד ציין הנתבע כי הפוסטים שפורסמו על ידו הינם סיפורים שחיבר במסגרת רצונו לפתח את כישורו הספרותי ורמזים מיניים הקיימים בהם הינם חלק מסיפור המעשה ולא כארוטיקה לשמה.

13. לשם בחינת הנתונים, ראוי לתאר להלן את הבלוג של הנתבע באתר "ק.ד.מ." :

מצד ימין – בחלק העליון פרטים אישיים, שם מלא, מין, גיל, תחומי ענין, מקום מגורים. בחלק התחתון בכותרת "על עצמי" מציין הנתבע : **"אני עושה שיווק בהייטק, משוגע על שני הילדים שלי, אוהב מאוד מוסיקה, אוהב גם סרטים, מקווה לסיים פעם אחת את הספר הראשון שלי וחולם על מה אעשה כשאהיה גדול יותר"**.
ותחת הכותרת "אנשים שאשמח להכיר" – ציין "אנשים שאוהבים אנשים".
ומתחת פרופיל עיסקי.
מהצירופים לכתב התביעה נראה כי מתחת לחלק זה היה פירסום של כתיבה המוגדרת "תכנים אישיים".

מצד שמאל במרכז ה"בלוג" – פוסטים, קטעים כתובים שהנתבע העלה. ניתן לראות את כותרת הפוסט ומספר שורות אחדות מכמה מהם (העדכניים שבהם).
למטה מהם, ותחת הכותרת "הגלריה שלי" מופיעות תמונות אותן בחר הנתבע לפרסם. שם הוצגו תמונות הילדים.
הנתבע מציין כי התמונות במסך הראשי מופיעות באופן רנדומאלי על ידי מערכת האתר מתוך גלרית האתר (ראה עמוד 14 לפרוטוקול מיום 7.10.10 שורות 19 – 20).

14. א. בהמשך לאמור לעיל וכאמור גם בסיכומי הנתבע, פרסום תמונות ילדים ברשת האינטרנט ע"י הורה הוא דבר נפוץ, ומקובל ובדרך כלל מדובר בגאווה ובאהבה לילדים ורצון לתעד אותם.
ב. התובעת טענה כי תמונות הילדים הופיעו לצד סיפורים שיש בהם תכנים מיניים - אולם לא הוצגה ראיה לכך.
התובעת טענה גם כי יש זהות בין הספורים שפורסמו ע"י הנתבע לסיטואציות מחייהם הזוגיים. הנתבע הכחיש והתובעת לא הביאה כל ראיה לענין זה.
ג. הניסיון לקשור בין הסיפורים לתמונות הילדים, במקרה זה, לא צלח. כל בר דעת ובעל היכרות עם מבנה אתרים באינטרנט יודע לעשות הפרדה תובנתית בין חלקים שונים שבאותו בלוג, ובמקרה שלנו "תמונות הילדים בבלוג" ו"סיפורים שכתב הנתבע" כל אחד בחלק נפרד.
ד. וכפי שטען הנתבע בעדותו לענין זה :
"...אני אחדד את הנקודה הזו. אם הכוונה שכתבתי סיפור בעל אופי מיני, ואם צירפתי תמונה של בתי על הפוסט בצמוד אליו, אזי יש לראות בכך דבר פסול. אבל מה שנדמה לי שהוא מתכוון, מה שתיארתי ש"ק.ד.מ" מפרסם תמונות באופן רנדומלי, ויש 4 שורות מהפוסט שלי וכל ההקשרים בענין הזה מעוותים" (עמוד 14 שורות 17 – 20 לפרוטוקול מיום 7.10.10).

15. הגב' ד.ב, עדה מטעם התביעה, טענה באשר לתמונת פרופיל של הבת המפורסמת באתר כי תמונה זו הינה תמונה מינית. לא ברור לי הכיצד ניתן לראות בתמונת הבת היפהפיה הזו כבעלת הקשר מיני ובאופן שפורסמה.

16. לא זו אף זו –

- א. טענת התובעת, נחשפה לפרסומים נשוא תובענה זו כחודשיים לפני הגשת התביעה (עמוד 20 שורות 12 – 13 לפרוטוקול מיום 3.6.2010). התובעת לא עשתה שימוש בכפתור "דיווח על תוכן פוגעני" שבאתר, וגם אם נקבל את טענתה כי לא ידעה על אפשרות זו, הרי שהיא לא עשתה הפעולה הפשוטה ביותר המתבקשת – לפנות לנתבע או למנהלי האתר בבקשה לשנות ו/או לצנזר הפרסומים שבאתר.
- התובעת גם לא שלחה מכתב התראה לנתבע קודם להגשת התביעה, ומשכך, למרות טענתה כי הפרסומים האמורים גרמו לה לצער רב, איפשרה היא המשך פרסומם ולא עשתה כל פעולה מיידית לביטולם ו/או הפסקתם, אלא בחרה כי אלו ימשכו כסידרם עד הגשת התביעה.
- ב. הנתבע אישר כי אם התובעת היתה פונה אליו היה דואג מיד להסרת הפרסומים שלטענת התובעת הינם פוגעניים (ראה עמוד 12 שורות 24 – 28 לפרוטוקול מיום 7.10.10 ועמוד 13 שורות 4 – 5 שבו) ועובדה היא שמיד עם הגשת התביעה פעל הנתבע ופנה ל – "ק.ד.מ" להסרת הפרסומים הפוגעניים הנטענים.
- ג. גם עדי התובעת – אחיה, מר א.ב.א. והגברת ד.ב. – אשר טענו כי הפרסומים האמורים והתמונות נראו להם פוגעניים - לא פנו לאתר ו/או לנתבע להתרות על כך והצטרפו כעדי התובעת בהליך המשפטי בלבד.
- ד. דומה שחשוב היה לתובעת יותר ההליך המשפטי בענין זה והתובענה לפיצויים מאשר דאגה אמיתית להסרת הפרסומים הפוגעניים לטענתה.
17. נראה גם שהתובעת, שהודתה שאין לה כל ניסיון באינטרנט ובאתרים שבו, כשלה בהבנת ההקשר הנכון של חלקי הבלוג ומשכך לא הוכחה לטעמי התביעה לענין זה.

נוכח כל אלו לא מצאתי מתום בפרסום תמונות הילדים ובאופן פירסומם.

- א. 18. טענה נוספת יש לתובעת ולפיה הנתבע "השמיץ את התובעת במפורש והציג אותה כמונעת מבצע כסף ומפרידה בין אב לילדיו" (סעיף 11 לסיכומי התובעת).
- ב. מפנה התובעת לפוסט אשר פרסם הנתבע בספטמבר 2008, תחת הכותרת "תכנים אישיים". מצאתי כי ראוי לצטט את הפוסט המדובר לשם הבנת טענות התובעת.

"כמעט שבעה חודשים מאז יצאתי מהבית. והימים הנוראים מקבלים אצלי השנה משמעות אישית כואבת. רציתי כל כך לסיים את זה אבל זה לא הולך. כסף, כסף, כסף. קיבינימאט. אני מרגיש שזה המקסימום שאני יכול לתת. ואני משתדל בכל כוחי להאמין לה כשהיא אומרת שזה לא מספיק לה. תסכול גדול. לא המצאנו שום דבר חדש. כאב גדול. מי היה מאמין שאמצא עצמי אורב להם ליד בית סבתם בערב ראש השנה רק כדי לזכות לחבק אותם וללחוש להם באוזן "שנה טובה מלאכים שלי". אבל כרגע זו הדרך היחידה שלי לראות אותם. אחר כך נשברתי. החיבוק הסתיים. והם הפנו אליי את גבם וחזרו אליה. הרגשתי את הלבד מתנפץ אלי. מרסק אותי. נכנסתי לאוטו, התנעתי, ונמזגתי אל התנועה האיטית דרומה, אל בית הוריי והצטרפתי לשיירה אינסופית של משפחות ומכוניות. ברדיו שוב ניגנו את שיר השנה, הכל דבש. גם הפעם המילים לא חידשו לי כלום. הרי אני בחרתי אחרת, בחרתי לא להישאר במקום שהרע לי... אבל הדמעות... בפקק ראיתי משפחה שלמה שהסתכלה עלי, הורים וילדיהם בוהים בבחור שבוכה לבדו באוטו, בערב ראש השנה.

אבא אנחנו ישנים אצלך היום?

ככה היא שאלה אותי, נועה המתוקה שלי. חיבקתי אותה ונישקתי ואמרתי לה: לא מותק, לא היום, והיא חזרה לחיק אימה. מה יכולתי להגיד לה? שאמא לא מסכימה? שאמא רוצה עוד כסף? העיניים הגדולות שלה נצצו. היא מרגישה. אני רק מקווה כל כך שהיא לא מנסה להדביק פרשנויות. נזכרתי בכל המגשרים והחברים שניסו לפשר, כולם חזרו על אותה סיסמא: רק אל תפגעו בילדים. והנה אנחנו פוגעים בהם.

לא רוצה לשנוא אותה, לא רוצה לכעוס עליה. רוצה לבוא ממקום של הבנה, של אמפטיה, הרי היינו יחד כמעט עשר שנים. אבל קשה, אני לא מצליח להבין איך עבור פער כלשהוא של כסף היא מוכנה לנתק מילדיה את אביהם.

פשוט לא מצליח להבין את זה. כואב לי עליהם כל כך והבכי שלי עליהם הערב רוקן אותי לגמרי. אבל שנה חדשה מתחילה היום ואני חייב להיאחז במשהו כדי להתמלא מחדש. אז אני נאחז באמונה שהשנה החדשה תהיה יותר טובה. לא משהו מדעי. לא משהו מבוסס על עובדות. רק אמונה בסיסית שכזו, אמונה שאפשר..."

ג. לטענת התובעת, בפוסט זה מפרסם הנתבע מידע רגיש, גם אם אינו נכון, ובכך גורם לקורא לחשוב כי היא "סוחטת" ממנו כספים ומנצלת לשם כך את ילדיהם, התובעים 2 ו-3. הנתבע בפרסומו מציג עצמו כ"שה תמים" וכ"קורבן" של התובעת, המוצגת באור שלילי וכאילו התובעת מנסה להרחיק את הנתבע מילדיהם הקטינים, דבר שאינו נכון כלל וכלל. מוסיפה התובעת ומציינת כי הנתבע הגדיל עוד עשות לענין זה כאשר פירסם תמונות שלו עם הילדים באתר, ובכך עורר מחד חמלה ורחמים של הקוראים כלפיו ובוז כלפי התובעת. לטעמה של התובעת, תגובות הקוראים בהמשך לאותו פרסום מלמדות על תוצאת מעשהו של הנתבע וכדלהלן. בתגובה לפוסט האמור שפירסם הנתבע בחודש ספטמבר 2008, פורסמה תגובה מאת אדם בשם א.ז ביום 30.9.2008, אשר התבטא כלפי התובעת באופן הבא: **"... בא לי לקלל אותה... אישיות דלילה, אישה רפת-רגש כמותה..."**

בפרסום תגובה נוספת מיום 30.9.2008 מאת אדם בשם א.נ נכתב: **"על כגון אלה אמר פעם ישעיהו ליבוביץ' 'טיפשה מרושעת או מרשעת מטופשת'..."**

ותגובה נוספת מיום 30.9.2008 מאת גברת המזוהה כ"א.": **"... אני מזה כועסת מזה המשחק הזה שלה מה היא לא יכולה להיות אנושית קצת..."**

19. א. לענין זה משיב הנתבע כי ההשמצות המופיעות בתגובות הקוראים אינן באחריותו הוא, וככל שאלו באו בתגובה לפרסומו בענין – הרי עומדת לו בענין זה הגנת אמת בפרסום, תום לב והגנה על ענין אישי כשר. גם אם אכן התגובות לאותו פוסט אינן באחריותו של הנתבע, הרי אין ספק שהן באו בעקבות הכיתוב של הנתבע ומשכך מחזק הדבר את טענות התובעת לפיהן דברי הנתבע היה בהן לגרום להשמצת וביזוי התובעת בעיני הקוראים. ב. לטענת הנתבע, בפוסט זה אשר פורסם ביום 30.9.2008 תיאר הוא אירוע אמיתי שקרה וכדלקמן: קודם לערב ראש השנה טס הוא לחו"ל לצרכי עבודה ולא ראה את הילדים כשבועיים. באותו זמן עדיין לא התנהלו הליכים משפטיים בין הצדדים ומשכך לא היו קבועים הסדרי ראייה. התובעת הודיעה לנתבע כי לא יוכל להיפגש עם הילדים בערב ראש השנה, והנתבע, שלטענתו, לא יכל לעצור את געגועיו, נסע לראותם מחוץ לבית הורי התובעת, שכן ידע כי הם עתידים להגיע לשם. לטענתו הוא נסע לשם, המתין בחוץ ומשראה אותם ברחוב קרא להם. הם סבו לעברו וחיבקו אותו, הבת שאלה אותו אם הם ישנים אצלו, הוא חיבק אותה ואמר לה שלא, ולטענתו בכה ברכב מרות וכאשר הגיע לביתו פרק רגשותיו באותו פוסט.

20. א. כאמור על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע- לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצידם, או לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות ותכונות המיוחסים לו. סעיף 3 לחוק האמור קובע גם כי אין נפקא מינה, אם לשון הרע הובעה במישרין או אם היא משתמעת מהנסיבות. ב. הנתבע אישר בעדותו כי פרטיו באתר היו גלויים (ראה עמ' 5 שורות 26-30 לפרוטוקול מיום 7.10.10): **"ש. והבלוג שפתחת בק.ד.מ אתה לא מופיע בזהות חסויה או בדויה, אלא עם פרטיך המלאים? ת. נכון. כולל תמונה. ש. ז"א מי שנכנס לדף שלך אין מקום לטעות שזה כ. ד.א שמופיע בתמונה.**

ת. **אין פרטי התקשרות או ת"ז, אבל מי שמכיר אותי יזהה אותי חד משמעית."**

משכך אין ספק כי מי שמכיר את הנתבע אשר גם תמונות ילדיו באתר, יבין וידע כי ההתייחסות בפוסט זה הינה לאשתו, היא התובעת, וכפי שאכן קרה בפועל, כנלמד מהתגובות. יש בפרסום הדברים כמצוין לעיל כדי להעמיד את התובעת באור שלילי וכמונעת מבצע כסף גם אם הדבר פוגע בילדים. הנתבע אישר גם כי בפוסט שלו ישנם מאות חברים, כולל בני משפחה, עבודה וכו'.

ג. חוק הגנת הפרטיות בסעיף 11(2) שבו קובע כי :

"פגיעה בפרטיות היא אחת מאלה:

(א) פרסומו של ענין הנוגע לצנעת חייו האישיים של אדם... או להתנהלותו ברשות היחיד".

אף כי תפקידו של הפרשן אינו מתמצה בהתחקות אחר כוונתו של המחוקק (ראה א. ברק, פרשנות במשפט, כרך שני, הוצאת נבו (1993), הרי בחינת ההיסטוריה החקיקתית מלמדת כי כוונת המונח "צנעת חייו האישיים" הינה "ענייני אישות" (ראה פרוטוקול ועדת חוקה חוק ומשפט מיום 12.1.1981, בעמ' 19). הביטוי "ענייני אישות" נכלל בעבר בסעיף 38(ב) לחוק בתי המשפט, תשי"ז-1957, והמשמעות שניתנה לו אז היתה כי מדובר ב"עניינים שבינו לבניה". על פי הפרשנות אותה מציע עו"ד הלם בספרו דיני הגנת הפרטיות, הוצאת פרלשטיין גינוסר (עמודים 152 - 155) "ענייני אישות" יהיו כל הנושאים המוגדרים היום כ"ענייני משפחה", שהם בעיקר תביעות הנוגעות ל"מעמד אישי", סכסוכים בתוך המשפחה, ירושה, וכו', או כפי שהתייחסו אליו בע"א(ב"ש) 278/95 א. ואח' נ' **שבע באר שבע בע"מ**, (פורסם בנבו) בעמ' 1227, כ"פן רחב של מערכת הקשרים שבין בני הזוג".

ד. נוכח זאת, אין ספק כי הפרסום שפירסם הנתבע באינטרנט והנוגע להתנהלות האישית שבין בני הזוג ביחס לילדיהם והמתאר באופן חד צדדי את העובדות ומנקודת ראותו של הנתבע לבדו והמתאר את התובעת כמונעת מבצע כסף - יש בה הפרת הפרטיות של התובעת, אשר ציינה שוב ושוב כי היא שומרת באדיקות על הגנת פרטיותה ויש באופן שבו נאמרו הדברים כדי לבזותה.

21. הנתבע לא טען לקיום מי מההגנות הנקובות בסעיף 18 לחוק הגנת הפרטיות.

22. א. הנתבע טען לקיום ההגנות הקבועות בסעיפים 14, 15 (1), 15 (2), 15 (3), 15 (4) (10) לחוק איסור לשון הרע.

ב. לא מצאתי לקבל טענות הנתבע לעניין ההגנות בסעיף 15 לחוק כאמור; הנתבע ידע על קיומה של התובעת ועל האפשרות שתיפגע, היחסים שבינו לבין התובעת לא הטילו עליו חובה כלשהי לפרסם את הפרסום הנדון. כמו כן לא מצאתי כל עניין אישי כשר של הנתבע שהפרסום בא להגיב עליו ולבסוף- לא התקיימה לשון הרע קודמת, שהפרסום דן בא לגנותה.

ג. הנתבע מפנה ומתייחס להוראות סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע הקובע:

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זו הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".

ד. העובדות כפי שהוצגו על ידי הנתבע בפוסט מיום 30.9.2008 נתונות במחלוקת. נראה כי היתה מחלוקת כספית בין הצדדים אולם לא ברור האם צדקה התובעת לענין זה אם הנתבע, לא ברור כמה כסף שילם הנתבע לתובעת והאם זו הסיבה בשלה לא היו עימו הילדים בחג. מכל מקום תנאי נוסף נדרש בהגנה הקבוע בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע והוא כי יהא בפרסום עניין ציבורי - לא מצאתי ענין כזה בפרסום שבפנינו.

ה. נוכח כל אלו לא ניתן לראות בהתנהלותו של הנתבע ובכיתוב בפוסט האמור הבעת דיעה לגיטימית בלבד, אלא יש בו פירוט עניינים הנוגעים ל"ענייני אישות"

וה"עניינים שבתוך המשפחה" וחשיפת הדברים באופן שבו נחשפו ע"י הנתבע – יש בה פגיעה בפרטיות.

23. נוכח זאת ולאחר שבחנתי הנתונים, קובעת כי הפרסום שבפוסט "אפשר" נעשה תוך הפרת חוק הפרת הגנת הפרטיות בהתייחס לתובעת ויש בו גם לפגוע ו/או לבזות התובעת.
לענין הילדים- לא ברור מכתבי הטענות האם נדרש לענין זה פיצוי גם עבור הילדים, מכל מקום לא מצאתי כי בפוסט האמור יש פגיעה בפרטיותם עפ"י הדין שכן התיאור לגביהם הוא עובדתי ובהתייחס לתקשורת בינם לבין הנתבע והם נמצאים מחוץ לתמונת המחלוקת שבין הוריהם לענין זה.

24. **הסעד**
א. בסעיף 39 לכתב התביעה עותרת התובעת לחייב את הנתבע לשלם לתובעים הסך של 300,000 ₪ וזאת בגין הפגיעה בפרטיות של כ"א מהתובעים. (לא נתבע פיצוי בגין הפרת חוק איסור לשון הרע).

עפ"י הוראות סעיף 29 לחוק הגנת הפרטיות הפיצוי הקבוע בדין ללא הוכחת נזק הינו בסכום שלא יעלה על סך של 50,000 ₪ (בהצמדה להיום עומד הסך הני"ל ע"ס של כ- 65,000 ₪) וכפל סכום זה אם יוכח שהפגיעה היתה בכוונה לפגוע.

ב. לטענת התובעת – הפרסום האמור נעשה בכוונה לפגוע .
מהנתונים והעדויות שבאו בפני לא התרשמתי כי הפרסום באתר האינטרנט נעשה בכוונה לפגוע. הנתבע ציין כי כתב את הפוסט "אפשר" בהמשך לטלטלה ריגשית שחוה אותו יום והביע תחושותיו על הכתב וכך אני מתרשמת שהיה .
ג. בהתייחס להקלות הנקובות בסעיף 22 לחוק הגנת הפרטיות יצוין כי –
הנתבע פעל להסרת הפרסומים הפוגעניים הנטענים מיד לאחר שהובא בפניו כתב התביעה.
מנגד, לתובעת לקח זמן רב מרגע שנודע לה על הפרסומים האמורים ועד אשר עשתה המעשה והגישה התביעה שבהמשך לה הוסרו הפרסומים הנטענים .
התובעת לא פעלה מיד לאחר שנודע לה על הסכום ולא פנתה לנתבע ו/או לאתר המפרסם להורות על הסרת הפרסום .

25. לאחר שבחנתי כלל הנתונים לכאן ולכאן כאמור – קובעת כי על הנתבע לפצות התובעת בסך של 30,000 ₪ וזאת בגין הפגיעה בפרטיותה כאמור.

26. מחייבת הנתבע בהוצאות ובשכ"ט עו"ד על סך כולל של 5,000 ₪ .

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים בדואר רשום עם אישור מסירה.

ניתן היום ט' אדר ב תשע"א, 15 במרץ 2011, בהעדר הצדדים.

